

Marcos Muhokselle

Suomi on pieni maa, jolla on vaikeuksia pystyä maailmanmarkkinoilla samaan kuin suuremmat.

Esimerkiksi pakolaisten tuonnissa olemme pahasti alakynnessä Ruotsiin ja monin muihinkin kilpailijamaihimme verrattuna. Muualle heitä tulee kymmenin tuhansin, meillä on työ ja tuska muutaman kymmenen kanssa.

Totta kai me muuten ottaisimme noita onnettomia vastaan enemmänkin, mutta kun meillä on tällainen kiusallinen me-teopoliittinen asema, kuten viisaat poliitikkomme ovat selkeästi selostaneet.

Ilmatieteen laitoksen sääennusteet ovat mitä sattuu normaaliaikoinakin, ja välillä lakot sekoittavat niitä entisestäänkin. Soomea hoonosti jummartava ulkomaanelävä helposti erehtyy ilmastostamme ja saa nuhan.

Sitä paitsi talvella etelän asukas saattaa olla niin viluissaan, että muuttuu siniseksi ja ikävästi värierottuu punakoista suomalaisista. Kesällä taas valju aurinko ei jaksaa ruskettaa etelän hohteeseen tottunutta ulkomaalaista samalla tavalla kuin suomalaista joten pakolainen erottuu muista kalvakuutensa takia.

Onneksi ulkomaankauppamme on keksinyt oivallisen ratkaisun pulmaan. Jos ei kerran voida kilpailla määrillä, kilpaillaan laadulla eli keskitytään korkeatasoi-

siin hi ref-pakolaisiin, kutenheitä piireissä kutsutaan.

Pakolaisten ns. spot-markkinat antavat siihen oivan mahdollisuuden, sillä juuri nyt on tarjouksessa täsmälleen suomalaisen markkinarakoon mahtuvaa laatupakolaista.

Heistä mainittavimpia ovat Haitin diktaattori Baby Doc Duvalier ja hänen filippiinilinen kollegansa Ferinand Marcos. He ovat etsiskelleet heikohkoin tuloksin pakopaikkaa, eikä heitä oikein kukaan tunnu huolivan.

Nämä laatupakolaiset sopisivat erinomaisesti monipuolistamaan sosiaalista rakennettamme. Meillähän on tunnetusti nuusaa huipputason diktaattoreista, ja muutamat kotimaiset yritykset ovat yleensä enemmän tai vähemmän epäonnistuneet. Näin ollen Baby Docia ja Ferdinandia voitaisiin käyttää ainakin valmentajina.

Suomi voisi saman tien hankkia mainetta myös kansainvälisenä oikeudenmukaisuuden puolustajana. Molemmat diktaattoritahan ovat huipputasoa myös rötötelyssä. He ovat keränneet omiin taskuihinsa miljoonia dollareita, joita näyttää olevan perin vaikea saada heiltä pois.

Jos he tulisivat Suomeen, tšekäläinen verohallitus hoitelisi homman parissa vuodessa. Tosin miljoonat menisivät meikäläisen hallinnon pyörittämiseen, mutta jäi-

sivätpähän ainakin hyödyttämään kotimaista talouselämää.

Valtion tulojen kasvaessa voisimme lisätä myös kehitysapumme viemällä Haitiin ja Filippiineille halpoja jäänmurtajia ja eduskunnan valiokuntia. Samalla tulisi tuetuksi omaakin vientiteollisuuttamme.

Duvalierista ja Marcosista olisi siis enemmän hyötyä ja mainosarvoa kuin tuhannesta bulkkipakolaisesta. Jos heidät vielä tuotaisiin Finnjetillä tai Fazer Finlandialla, heitä voitaisiin vallan hyvin pitää venepakolaisina — ovathan molemmat kotoisin saarivaltioista.

Kaiken lopuksi meidän on erityisesti Marcosin tapauksessa muistettava, että vähintään tämän verran olemme velkaa Filippiineille. Juuri tuo maahan suostui aikanaan ottamaan vastaan oman pakolaisemme Armi Kuusela-Hilarion, jolle ei ankeina sotakorvausten aikoina kotimaassa riittänyt missin arvolle sopivaa kohtelua, saati miehenkälppänä.

Siis tervetuloa Muhokselle, Ferdi!